Sári László

A kövek ébredése

Akiknek semmit sem kell tudniuk az időről, és nem is tudnak semmit, azok a kövek. Kicsik és nagyok; fehérek, feketék, színesek, tarkák; mindenféle rendűek és rangúak föld alatt és föld fölött. Ők azok, akik messzire elnéznek az idő fenséges feje fölött, tudomást se vesznek róla. Ők a mindenség tanúi, a végtelenség testvérei. Az univerzum minden pillanatáról tudnak. De hallgatnak. Mindenütt ott vannak. Szeretheted és gyűlölheted csendjüket, öröklétüket, rád se hederítenek. Mindent tudnak, amit az ember akar tudni.

Akik ezt gyanítják róluk, sietve igyekeznek a bizalmukba férkőzni. Barátságot színlelnek, hogy kicsalják tőlük titkos tudásukat. Ha nem mondanak el mindent maguktól, akkor addig ügyeskednek, amíg végre kiolvasnak valamit évmilliós múltjukból. Erre való a fondorlatos tudomány. Ám az emberek sosem lesznek képesek megtanulni a kövek nyelvét. Hiába erőlködnek, alig-alig értik a szavukat. A kövek nemzetsége elfordul tőlük, és hallgat.

– Tudjuk, hogy mindig, mindenhol árgus szemmel figyelnek minket – vallják. – A halandóság nagy cáfolatai vagyunk, ezért kíváncsiak ránk. Ők is szeretnének halhatatlanok lenni. Szelíd, meghitt, bensőséges a viszonyunk mindenkivel, nem kell törődnünk az idővel sem. Testvéreink láttán irigység támad az emberekben, s bár tisztelnek minket, harag gyúl szívükben. Amikor felénk fordítják arcukat, látjuk tekintetükben a türelmetlenséget. Tudják, hogy égető titkok őrzői vagyunk. Ám csak az utolsó ítélet napján áruljuk el, mit tudunk a teremtett világról.

Az élet mint örökös révület: ezek a kövek. Csöndes, fölényes és örökös a béketűrésük. Amikor azon az utolsó napon majd mind egy szálig fölocsúdnak, rányílik a szemük az összes emberre. Lassan, méltósággal végighordozzák tekintetüket a megdermedt arcokon. Eközben elhalkul, majd végül megszűnik az őrült, tomboló ricsajozás mindenütt. Csend hull ránk, ezüst holdpermet, végítélet. Elérkezik a komor türelem világkorszaka.

– Az emberek ma még bármikor elmozdíthatják, elhurcolhatják akármelyik kőtestvérünket. Tudja ezt nemzetségünk minden tagja. Évmilliók munkáján változtatnak kedvükre, egyetlen mozdulattal. Amit tesznek, az is évmilliókra szól. Mintha mindegyik ember isten volna… – ekképpen tűnődnek a kövek. Tudnak az ember hatalmáról.

Ha bárki hosszan, elmélyülten, aggályos figyelemmel fürkészi mozdulatlan vonásaikat, meggyőződhet róla, hogy végtelen nyugalmuk fölfedhetetlen, tökéletes álca. Egészen biztos, hogy egyszer ők lesznek a világmozgatók. Pontosan tudják, hogy eljön az ő idejük.